

Klimaatbeleid bestaat al dertig jaar, kostte 12 biljoen en is bepaald geen succes, ziet wetenschapsjournalist **Simon Rozendaal.**

Het kan u moeilijk ontgaan zijn: er was weer een klimaattop. COP31, in Antalya (Turkije). Die aanduiding doet vermoeden dat het om de 31ste gaat, maar dat is een onderschatting. De eerste COP (Commission of the Parties, georganiseerd door een klimaattak van de Verenigde Naties) was weliswaar in 1995 in Berlijn, maar sindsdien waren het er veel meer dan 31.

Er zijn immers ook voorbereidende bijeenkomsten en vergaderingen voor werkgroepen van het IPCC, ook een klimaattak van de VN. Ik heb het in 2019 geturfd en kwam tot negentien in één jaar. Wie al vergaderend de wereld wil redden, dan wel zich belangrijk wil voelen, dan wel van vliegen, dure hotels en lekker eten houdt, kan elke maand wel ergens terecht.

Er waren ruim 92.000 mensen in Antalya, meer dan in de meeste voetbalstadions (op Camp Nou in Barcelona na) passen. Nou is publiek bij een voetbalwedstrijd logisch, want bij sport kan altijd iets onverwachts gebeuren (Duitsland-Nederland 5-0!) maar een klimaatconferentie verloopt elke keer volgens hetzelfde draaiboek.

Elke keer weer zijn er zorgen over de opwarming, elke keer weer zeggen ministers van zielige eilandjes dat ze nu toch echt heus werkelijk bijna verdrinken, elke keer wordt gewaarschuwd dat het niet gaat lukken om de opwarming tot anderhalve graad te beperken, en elke keer weer wordt verzucht dat we nu toch echt heus werkelijk van fossiel af moeten.

Het is zo saai dat media (er waren 3.645 journalisten) rare fratsen uithalen om de aandacht te trekken. Maarten van Gestel, de klimaatverslaggever van *Trouw*, reisde met een aantal collega's in een elektrisch busje naar Antalya en beschreef dat in een podcastserie (*Op batterijen naar Turkije*) alsof het de terugkeer van Odysseus naar Troje (niet ver van Antalya) betrof.

De topvijf van aanwezigen in Antalya werd gevormd door gastland Turkije (2.950 deelnemers), Brazilië (1.994), Nigeria (1.506), China (1.021) en Indonesië (978). In de top zaten ook landen als Uganda (627) en Kazachstan (557), die vooral komen om het Westen aan te klagen voor 'klimaatschuld'.

Nederland toonde zich met 124 gedelegeerden bescheiden. De delegatie mocht klein zijn, de ambities zijn dat allerminst. Klimaatgezant Jan Versteeg maakte bekend dat Nederland een routekaart heeft om in 2040 al 50 procent fossielvrij te zijn (nu is het 20 procent). Dat gaat nooit lukken, maar het klimaatbeleid draait niet om daden maar om woorden. Met dit plan behoort Nederland tot de 'klimaatkoplopers', vertelde Versteeg trots.

Zo'n klimaattop heeft overigens een hoog deugneusgehalte, vergelijkbaar met een Rode Lijn-demonstratie.

Bij de vorige, in het Egyptische Sharm-el-Sheikh, was Sharon Dijksma, burgemeester van Utrecht, aanwezig als 'speciaal klimaatgezant van het stedennetwerk van de Verenigde Naties', naar eigen zeggen 'om te knokken voor steden'. Bij de huidige vertelde Diana Ürge-Vorsatz van het IPCC, de VN dus, over het belang van 'gender, diversiteit, gelijkheid en inclusiviteit' en deelde mee dat er in Antalya een bijeenkomst was met maar liefst 114 genderexperts uit de hele wereld.

Kom op zeg, we hebben het hier over het terugdringen van de CO_2-concentratie in de atmosfeer, en of dat nu gebeurt met mannen, vrouwen of alle varianten daartussenin, het gaat om resultaat.

Nu we het daar toch over hebben, wat heeft het in 1995 ingezette klimaatbeleid eigenlijk opgeleverd? *Where's the beef*?

Op de CO_2-concentratie in de atmosfeer – doel nummer één – heeft het beleid hoegenaamd geen invloed. Die stijgt sinds 1900 in een rechte lijn en bedraagt nu 428 ppm (0,0428 procent). Idem voor doel nummer twee, het terugdringen van fossiele brandstoffen. In 2000 verstookte de wereld 100.000 terawattuur fossiel en tegenwoordig 140.000.

Er is naar schatting 12 tot 14 biljoen dollar in het internationale klimaatbeleid gaan zitten (1 biljoen is 1.000 miljard) en dat kan oplopen tot 255 biljoen in 2050.

Heeft het tot nu toe uitgegeven geld dan helemaal geen nut gehad?

Mwah. In rijke westerse landen is de CO_2-uitstoot per hoofd van de bevolking gedaald. Nederland piekte in 1980 op 12,9 ton en zit nu op 6,3. Maar die daling was al ingezet voor de eerste klimaattop.

Met andere woorden: veel geld, veel poeha, weinig resultaat.

> Zo'n klimaattop heeft een hoog deugneusgehalte